

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ, ΗΘΕΠΛΑΣΤΙΚΟΝ, ΑΘΛΗΤΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΛΟΓΙΩΝ & ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ Συνδρομή ετησίαν . Δραχ. 25 » εξάμηνος » 15 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ » 1	Διευθυντής : Γ. Α. ΒΑΒΑΡΕΤΟΣ Τῆς Συναξίσεως ΣΩΤΗΡ. ΣΟΥΜΠΟΣ Τῆς Διαχειρίσεως Γ. Κ. ΓΚΑΙΝΑΒΟΣ	ΙΩΑΝΝΙΝΑ 15 ΜΑΪΟΥ 1924 Έτος I - Τεύχος 9
---	--	---

ΓΙΑΝΝΕΝΑ - ΖΑΓΟΡΙ - ΒΗΚΟΣ

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Τί κρίμα!

Τόσες ωμορφιές έχει η Ήπειρωτική γη και κανείς δεν βγαίνει να τις θαυμάση. Δεν έχουμε συγκοινωνία. Ω ναι αλήθεια δεν έχουμε συγκοινωνία, μα μή δεν έχει κι' η πεζοπορία τη χάρι της; Και χάρι που πολλή;

Ύστερα από μια αυτοκινητάδα ως την άρχη του δρόμου του Ζαγοριού που χιόνια και χροόνια τόν άφησε μισοτελειωμένο ή κρατική αδιαφορία, περνώντας ανάμεσα από χαμόκλαδα, από πρινάρια, από χλωράσια σκαρφαλώνοντας, σάν κατακίβια φτάνουμε στο μοναστήρι των Ασπραγέλων.

Ο οδοντός είχε μοιρένιος, μα δεν φοβίζει τα προσοπαίια του συνήθειαν πειν σιές άλλους του κινού.

Κι' ύστερα είνε πρωτομαγιά!

Τί ωμορφιή γύρω φούι. Τη φουτίες, τί χλωράσιες που παύουν εποιημέσονται βαρότερο χρώμα απ' το συνειριασμένο ού ρινό. Πόσα ανριολαύλονδα έδω και κεί. Και το μοναστήρι βοιβό, μοναχικό, σάν παύα ανώνησι, που σενθονισαί και σέ συγχαί.

Τί τοξί; και τί καθιρότητα υέσα. Δεν είνε περίεργο γιατί τη διεύθυνσι του ανέλεβε ο κ. Βασ. Γιάβας.

Γιομίζουν από φωνές οι ασηφότοποι φωνές χαρούμενες, άγτες παιδικές που σι γμένες με τί βελωματα των άνωτων και των κουνιστων των, σφουρίζουν με υπέροχη άρμονία.

Οι προσκοποι μας περνάνε μια γλέντι και διασκεδάζουν την πρωτομαγιά και με περίπατο ως τη Λοβρα που άπέχει μισή ώρα. Τό βράδυ έχουμε πρόχειρο ψάτο.

παράλολουθεστε στην Ξαν Ξελίδα το εξααιρετικώς ενδιαφέρον θέμα

Δυό τρεῖς κωμωδιές, τραγούδια και φαγοπότι.

Η Παρασκευή 2 Μαΐου τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς μᾶς ξημέρωσε ήλιο ύψομένη. Ξυπνάμε πρωτ' απ'ω κι' ύστερα από τό άγνό γάλα που μᾶς προσφέρθηκε και τό προληπτικό κινό που μᾶς έδωσε ο άρχηγός μας κ. Γ. Βαβαρέτος, αφιόνοντας τό Μοναστήρι νά γεμίση άπό γλέντιδες Λοβριανίτες, περνάμε τό δρόμο για τή Λοβρά.

Τή Λοβρά τήν προσελάμας γρήγορα τραβώντας γιά τή Μπούλιτζ. Τή μαγική θεωρία κείνο τό πυκνοφυτευμένο από λευκοτοχαρές και άλλα δένδρα δρομάκι που γέρνει στή Μπούλιτζ.

Ένας στείος ορίζοντας, μέ μεγαλειώδους δέντρα έδώ, δένδρα έκει, χλωράσιες νερά, βρύσες! Και τό χαρτωμένο σαιτάμα!

Ο ήλιος χονοώνει τά πάντα.

Τό νερό που τρέχει γάργαρο απ' τέ βρύσες, κούα, κούα, δροσίζει.

Μάλιστα τί άγιοθένος κόσμος!

Με τό τραγούδι και με τό βλέμμα άχοσταγα οίχεται σέ κάθε βουχάκι σέ κίμε κλάκι, παντού πένουμε το δρόμο γιά τό έαβλητικό τό σιγαλό Σολωσόν. Άς εσ' ωμορφιές έδώ, άλλα νερά, άλλες γατίες.

Ένα σούρκομας, μα δαυδέχεται, τό άσχημοτό του κ. Σαν. Σαν σήν που μᾶς προσφέρει άναψαίια και...

Με τήν περπατάδα, πηλαίει και...

Στο ξεπαρόδισμα οίχεται άποτοσελίτες, πᾶς προσκοπος που είνε σάν κούα. Κούα απ' ούπο, κ. λοιπόν σέ...

Μεγάλο κι' όμορφο χωριό σάν πᾶς τήν κ. Ξελιδας, ούπο, πᾶς...

Εδώ μας πύση δυνατή βροχή κι' ἀνταρξάμετε νὰ μείνουμε ἀρκετὲς ὥρες ὅστε ἀπὸ τὸ φαιγγοτόμι μᾶς ἔχοντας συντροφιά μας τὸν καὶ μᾶς ὀρχηγὸ κάποτε κ. Κωνστ. Στραγγὸ καὶ ἄλλους μαθητὰς Βιτσιδῆτες.

Κάποτε ξεκίνομε γιὰ τὸ Μονοδένδρι περνώντας τὸ μαγικὸ «Γενίτσαρι».

Ὁ ἥλιος εἶχε ξελεπτερωθῇ ἀπὸ τὰ σύννεφα κι' ἔλαμψε μὲ τὴν δυνάμει του καὶ τὰ γινυλὸνδρα, ἐνὶ τὰς ῥαῖα σήγαινε τὸ γλυκοτραγοῦνδόν τοις πᾶσι στὴ χωρῶσι.

Να καὶ τὸ ὄρατο Μονοδένδρι, ποὺ τὸ συνταράσσον τὰ τραυλὰ μας.

Τὸ μεσοχώρι μὲ τὸν βασιλικὸν πλάτανόν του εἶνε ἔρημο αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ τραβοῦ με κατ' ἐθέλειαν γιὰ τὸ Μοναστήρι τῆς ἁγ. Παρασκευῆ τοῦ αἰ. σφαγιασμένου πάνω σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ ὄρους καὶ ἐπιβλητικὸν Βῆλον.

Βγαίνουμε στὸ Βῆλον!

Τὴ μυστήριον καὶ τι μετὰ τὸ μέσα καὶ!

Εἰπάστε στὴ μέση τῆς μεγάλης χωρῶσι.

Κάτω μας τριακόσια καὶ πλέον μέτρα βίραρος καὶ ἀπάνω ἄλλο ὄρος. Κατακόρυφη ὅλη ἡ χαράδρα σὺν γίναται μὲ μαχαίρι κοίτη.

Στὴν κοίτη τῆς βουζιῆς τὸ πῆγμα ποὺ τρέχει ὀρυκτικὰ προσδίδοντας ἔτσι ἀνώτερο μεγαλεῖο καὶ ὑπερτερο σεβασμὸ, στὸ φυσικὸν δημιουργημᾶ—ἀπὸ πέτρα ἀπ' τὴν ποταμὶνα ἐνὰ ξύλινο γραμμῆνι στὴν ἀριστερὴν χρησίμευε γιὰ νὰ ἀρίνει τοῦ μοναχικοῦ νὰ περνᾶνε πέτρα βιβαὶ στὴ χαράδρα στὸ ἴδιον ὄρος γιὰ νὰ προφυλάγονται ἀπ' τὰς τὴν ἰδιορρομίαν.

Γιὰ πολλὰ ὧρα στηριγμένοι καλὰ στὴν ἄκρη πάνω σὲ μῦθος θανατίζοντες τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ Βῆλου καὶ τὴν διωδευτικὴν ἀρχολογίαν!

Ἀπὸ φωνῆς ἤτις γίνονται σὲ μιὰ στιγμὴ φωνῆς μῦθου, τὰς καὶ ξεκίνησαν κατ' ἐπὶ μᾶς ἀκρόατες στρατιᾶς, γὰρ καὶ ξεκίνησαν μετωπίζοντες δαιμόνων!

Ὅταν βγήκαμε ἀπ' τὸ Βῆλον εἶχαμε ξεκουραστὴ τελείως ἀπ' τὸν ἐλαφρὸ φόβον ποὺ μᾶς ἔδωσε τὸ θέμα!

Σὲ λίγο κτενισθαισμένοι ἀφήσαμε τὸ Βῆλον καὶ τὸ ὄρατο Μοναστήρι καὶ περνώντας ἀπ' τὸ Μονοδένδρι καὶ τὴ Βίτσι πέρασε τὸν ἴσον δρόμον γιὰ νὰ φτάσουμε ὅσο ἀπὸ αἰμάση. ὅρας πορεία στὴ βορρᾶ ὅπου μᾶς φέρεται πολλοὶ φιλόξενοι Δοξογῆτες, καὶ μαφάνηκαν τόσο χρησμοὶ οἱ συνάδελφοί μας πρόσκοποι Δοξοῶ: μὲ τὸν ὁρατοῦν τοις κ. Τζιόβα.

Τὸ βράδι στὴ 8 εἰσάσε τοὺς Ἀσπραγ γέλοις ὅπου μᾶς περιέλασε ὄρατο σούπα καὶ ψωτό.

Τὸ Σάββατο κάναμε μιὰ ἐκδρομὴν μιὰ ὥρα: πορεία ὡς τὴ βρύση τοῦ Βαδύλακου μὲ τὸ δαιμόσιον νερό τῆς καὶ ὅσο ἀπὸ τὴν ἀριστουργηματικὴ φασου-

λάδα τοῦ μεσημεριοῦ, ποὺ τὴν ὑποδεχτήκαμε ὅλοι μὲ ἐνθουσιασμὸ, κατεβήκαμε στὸ δρόμον μὲ τὸς Πέταλοι, ὅπου ταυτοκίνητοι μᾶς πῆρε γιὰ νὰ μᾶς ξεναγήσει στὰ Γιαννεῖα, εὐχαριστημένους, ροδοκόκκινους, εὐθυμους καὶ χαρούμενους, ἐνὶ πᾶσι μᾶς ἀρίνουμε τὰς εὐμορφίας τῆς Πανρωτικῆς ἐξοχῆς καὶ πάλι στὴ μοναξιά τους.

Γεώργιος Γεωργιανίδης

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙ ΜΑΣ

Παραμυθίζομε ἡμεῖς σήμερον ἀπὸ ὅσα ἀναγγείλωμε στὸ ἄλλο φύλλον νὰ γραφῶμε καταχωρώντας μὲ μεγάλη μας εὐχαρίστησι μιὰ μελέτη τοῦ καλοῦ καθηγητοῦ κ. Χρ. Σιούλη ποὺ τὴν ἀνέπτυξεν στὸς Συνέδριον τῆς Μῆσης Ἐκπαιδευτικῆς προχθὲς στὴ Ζωσιμαία ποὺ ἔγινε ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Γεν. Επιθεωρητοῦ κ. Παπαϊωάννου, γιὰ τὴν ἀφ' ἑνὸς μὲν συμφωνεῖ πλήρως μὲ τὰς ἰδέας μας ἀφ' ἑτέρου δὲ γιὰ τὴν εἶναι γνώμες, εἰδικῶς ποὺ μποροῦν νὰ ἴδωμε πάντοτε κύρος.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ. ΣΙΟΥΛΗ

«Ἡ γλῶσσα τῶν πεπαιδευμένων εἶναι πλεονέκτημα καὶ ἀνάγκη καὶ μὲ κόπον καὶ μετὰ τὸν κόπον εἶναι ἐννοεμένη μὲ τὸ αἶμα καὶ μὲ τὴν ψυχὴ τῶν ζωντανῶν Ἑλλήνων. Ἐχὶ ποὺ ζῶμε πᾶσι ἀνελύττοις, ἐλπίδαίς ἀθάναταις καὶ τὸ γὰ ἀρχιστὴν τῆς εἶναι συνδυασμὸς μὲ δάκρυα, μὲ ἰδιότητα καὶ μὲ χολή».

(Ἀπ' τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἀριστ. Βαλαωρίτη πρὸς τὸ λαὸ τῆς Ἀντιόχειας μετὰ τὰς ἐκλογὰς γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν)

Ἀπὸ πολλὰς ἰδέας, κ. συνάδελφοι, συζητήθηκε καὶ μελετήθηκε τὸ γ' ὡρισμὸς μᾶς ζήτημα τὴν τελευταία πενήνταετία, ἐνεκα τῆς μεγάλης μεταρρυθμιστικῆς ὁρμῆς, ποὺ ἐξεδύσασαν πολλοὶ φωτισμένοι ἐπιστήμονες καὶ ἔνδοξα τῆς κατακρήσεως ποὺ ἔκαμε ἡ Δημοτικὴ Γλῶσσα στὴ δημοτικὴ μᾶς Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία.

Ἡ ἐρευνα ἡ ἐπιστημονικὴ μὲ τὴ βοήθεια τῆς γλωσσολογίας ἀπέδειξε ποὺ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια. Ὁ Κρουμπάχερ, ὁ Λέττινχ, ὁ Βρόνκμαϊ, ὁ Τούμπ, ὁ Λέφφελ, ὁ Δερκράν, ὁ Ἑσσελινγ, ὁ Περνὼ ἀπὸ τοὺς ξένους, ὁ Χατζηδάκης, ὁ Ροῦτς, ὁ Σκῆς, ὁ Βερνάρδης, ὁ Ἐλισσαῖος Γιαννίδης, ὁ Φωτιάδης, ὁ Πάλης, ὁ Ψυχάκης, ὁ Παλομάς, ὁ Γληνός, ὁ Μελοῦζος, ὁ Τριανταφυλλίδης ἀναφέρω τοὺς νεώτερους καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἀπέδειξαν ὅτι ἡ δημοτικὴ δηλ. ἡ λαλομένη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ γλῶσσα εἶναι γλῶσσα ζωντανὴ καὶ προήλθε ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴ σύμφωνα μὲ τοὺς ἀπαραβάντους νόμους τῆς γλωσσολογίας καὶ οὖν εἶναι ἀδύνατον νὰ γυρίσουμε στὴν ἀρχαία γλῶσσα, ὅπως ἀφελέστατα φαντάσθηκαν μερικοί.

Ἐγὼ δὲ προσπαθῶ νὰ ἀναπτύξω τὸ ἴδιο

ζήτημα ἀπὸ παιδαγωγικῆς ἀπόψεως. Θὰ προσπαθῶ νὰ ἀποδείξω ὅτι ἡ Καθαρεύουσα ἢ ἡ Δημοτικὴ εἶναι τὸ καταλληλότερον ὄργανον γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ γιὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ ἔθνους μας.

Ἀλλὰ πρὸς τοῦ πᾶσι στὸ κύριόν μου θέμα κρίνω καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ μὲ πολλὴ συντομία τὰ κυριώτερα ἐπιχειρήματα ποὺ φέρουν οἱ καθαρευουσιάνοι πολεμῶντας τὴν δημοτικὴν. Τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Ὅτι ἡ Καθαρεύουσα μᾶς ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν ἐπιστημονικὴν κίνησιν καὶ σκέψιν τοῦ ἔθνους γιὰ τὸ ὅτι τὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα εἶναι γραμμένα στὴν καθαρεύουσα καὶ γιὰ τὴν εἶναι ἀδύνατον νὰ γραφῶν ἐπιστημονικὰ βιβλία στὴν δημοτικὴ ἐπειδὴ εἶναι φτωχὴ.

2) Ὅτι ἡ καθαρεύουσα πετυχαίνει σφικτὴ ἐθνικὴ ἐνότητα ἀνάμεσα στοὺς σημερινούς Ἕλληνας, ποὺ εἶναι σπορτισμένοι ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ πολλοὶ εἶναι ξενόφωνοι.

3) Ὅτι ἡ καθαρεύουσα πετυχαίνει ζωντανὴ καὶ ἀμεση ἐνότητα μὲ τὸ δοξασμένο παρελθόν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, γιὰ τὴν πλησιάζει περισσότερο πρὸς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, εἶναι ἐπομένως ἱστορικὴ παράδοσι γόνιμη γιὰ τὴν συγχρονὴ μᾶς ζωὴ καὶ τὸν συγχρονὸν μᾶς πολιτισμὸν.

4) Ὅτι ἡ Καθαρεύουσα εἶναι ἐννοεμένη διὰ τὸς σημερινούς Ἑθνοπαίους, γιὰ τὴν συγγενεῖται σιενῶς, τυπικῶς καὶ συντακτικῶς μὲ τὴν ἀρχαίαν, τὴν ὁποίαν πολλοὶ ξένοι μαθαίνουν σὲ κλισιὰ σχολεῖα τῶν.

Τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ Καθαρευουσιάνοι δὲν ἔχουν ἐπιστημονικὴν βάσιν, ὅπως ἀπέδειξαν ὅλοι οἱ γλωσσολόγοι ξένοι καὶ δικοὶ μας. Ὁ σοφιστικὸς ὑποστηρικτὴς τῆς Καθαρεύουσας ὁ κ. Χατζηδάκης καὶ αὐτὸς δὲν μπόρεσε ν' ἀποδείξῃ ἑκείνους τὸ ὅτι οἱ Ἕλληνες καταπιάστηκαν ὅτι δηλαδὴ ἡ Καθαρεύουσα εἶναι γλῶσσα ζωντανή, γλῶσσα ποὺ τὴν ὁμιλεῖ ἔτι μὲρτὰ τοῦ ἔθνους, οἱ μωρφωμένοι σὺλαριστοὶ καὶ οἱ μορφωμένοι νὰ ἀφήσουν τὴν ἀρχαίαν, ὅπως φαντάσθηκαν ὁ Δοῦκας, ὁ Ἀάμπους Φωτιάδης ὁ Μυστακίδης καὶ ὁ Κόνιος. Καὶ αὐτοὺς μὲ ὅλη τὴν γνώμην καὶ τὴν περὶ τὴν τὸν διακρίνει στὸ ζήτημα αὐτὸ ὁμολόγησε, ὅτι ἡ σημερινὴ λαομένη γλῶσσα ἀνεπτύχθηκε σύμφωνα μὲ τοὺς γλωσσολογικοὺς νόμους καὶ κανόνες ποὺ ἀνεπτύχθηκαν ὅτι οἱ νεώτερες γλώσσες καὶ σύμφωνα μὲ τὸ νόμον τῆς ἐξελίξεως ποὺ κυριαρχεῖ σ' ὅλη τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν καὶ ζωὴν.

Ὅταν βέβαιον φθάσουμε ὅτις ἀπὸ μελέτη σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα τότε θὰ καταλάβουμε, ὅτι ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τῶν Καθαρευουσιάνων πέφτουν μονάχα τῶν. γιὰ τὸν σιενῶν καὶ σὲ ἐπιστημονικὴν βάσιν ἀλλὰ σὲ προλήψεις ποὺ καλλιεργεῖ ἄλλοις ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἀγνοία τοῦ ζήτηματος, ἄλλοις τὸ πείσμα καὶ ἡ πλάνη τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ μακροχρόνιη χρῆσις τῆς Καθαρεύουσας καὶ ἄλλοις ἡ κακοβουλή ἐκμεταλλεῖται.

Τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα, ὅτι δηλ. ἡ Καθαρεύουσα μᾶς ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν ἐπιστημονικὴν κίνησιν καὶ σκέψιν τοῦ ἔθνους, μὲ τὴν αὐτὴν εἶναι γραμμένα ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα καὶ γιὰ τὴν εἶναι ἀδύνατον νὰ γραφῶν ἐπιστημονικὰ βιβλία στὴν δημοτικὴ ἐπειδὴ εἶναι φτωχὴ, εἶναι σωστὸ κατὰ τὸν ὅρον.

Ἐκατὸ χρόνια τὸ ἔθνος μᾶς ἔζησε μὲ τὴν Καθαρεύουσαν. Ἐπιστήμη, Βουλὴ, Δικαιοσύνη, Τέπος, Σχολεῖο, μ' αὐτὴν ἀνεκράφησαν. Ἀν' ὅμως λάβουμε ὅτι ὅπως τὴ Νεοελληνικὴ λογοτεχνία δηλαδὴ τὴν Νεοελληνικὴν ποίησιν, τὸ Νεοελληνικὸν ζήτημα καὶ τὸ Νεοελληνικὸν θέατρο τὰ ὅποια εἶναι ἐν γενέσει ἔκφανται τῆς ζωῆς τοῦ ἔθνους στὰ ὅποια ἡ δημοτικὴ γλῶσσα ἐπεβλήθη. Ὅσοι μάλιστα ἀπὸ μεγάλη ἀντίδρασι καὶ αἰματηροῦς πικρῶς ἀγῶνας θὰ καταλάβουμε ὅτι ἡ καθαρεύουσα εἶναι κατὰ τὴν ἑξῆς ζωὴν, γλῶσσα συνθηματικὴ, esperanto χωρὶς ζωὴ καὶ ὁμορφίαν, γλῶσσα τὴν ὁποίαν γέννησε ἐνὰ παρασπράγμα. Οἱ λόγοι καὶ μαράδης ὅπως τοὺς λέγαν ἰόσιες, τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀντι ν' ἀπολουθῶν τὸν φωνητικὸν δρόμον ποὺ χάραξεν σὲ ζήτημα αὐτὸ ὁ Κοραῖς ποὺ εἶχε εἰπῇ. «Τὸ κοινὸν ἰδίωμα δὲν εἶναι ἀξιοκαταφρόνητον οὐκ ἀπροσβέβουν οἱ μικροί. Ἡ γλῶσσα εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ἀναπαλλοτριωτὰ κτήματα τοῦ ἔθνους. Καλεῖς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ λήγῃ πρὸς τὸ ἔθνος, οὕτω θέλῃ νὰ λαλήσῃ, οὕτω νὰ γράφῃς» ἀντι ν' ἀκούσουν τὸν ἐκπαιδευτικὸν σύμβουλον τοῦ Καποδιστρια τοῦ Κωνσταντῖνου ποὺ εἶχεν εἰπῇ «τὸ πρῶτον καὶ φυσικὸν μάθημα τῶν νέων πρέπει νὰ εἶναι ἡ σπουδὴ τῆς μητρικῆς τῶν γλώσσας, τὴν ὁποίαν ὅσο καταφρονούμεν θέλουμε μὲτ' ἀμαθείας καὶ δυσχερείας. Ἀντι ν' ἀπολουθῶν τὸν Τριανταφυλλίδην τὸν ἱστορικὸν ὁ ὁποῖος εἶπεν «ὅτι ἡ ὁμιλία τοῦ ἔθνους (πρὸς ἀναφορὰν τῆς αὐτικῆς γλώσσας) εἶναι ἡ ἀληθὴς. Μηδὲν ὡς γλῶσσα καὶ πολλὰ βλάπτουσα ἔχει ἀνάγκην ἀναστολῆς ἐπὶ ἀναστολῆς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἔθνους» ἀντι ν' ἀπολουθῇ τὸ παράδειγμα τοῦ Θεοτόκου, τοῦ Μηνιάδη τοῦ Σοφιστοῦ τοῦ Ζαμπέλλου καὶ τόσων ἄλλων ποὺ εἰλικρινὰ εἶχαν μελετήσῃ ἡ καθαρεύουσα νουθεσίαν ποὺ βροῖται ἡ ἀλήθεια προερχομένη τὸν εὐκτα δρόμον ἡλικιωμένοι ἐνεκα ἀρχαῖας ἰστορίας ἀπὸ τὸ ἔνδοξον παρελθόν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Καὶ εἴτε καθὼς ὁ Ζαμπέλλος λέγει «τῆς σχολαστικῆς συμμαχίας ὑπερπροσώσεως ἡ δημοτικὴ παράδοσις προγράφεται, καταδικάζεται καὶ κηρύσσεται ἐκπαιδευτικὴ. Ἡ γλῶσσα τὴν ὁποίαν ἐπεβλήθη σ' οἱ βεββαροὶ ἡλικιωμένοι εἰκοσι αἰῶνα, ἡ γλῶσσα τοῦ αἵματος καὶ τῆς ἐθνικῆς συντητικῆς ἀνεκράφης καὶ ἀναξιοπρεπείας. Ἐκπαιδευτικὸν δόγμα τοῦ πανελληνικοῦ ἐκπαιδευτοῦ τὸ πρόσφατον.

(Ἀπολουθῇ)

ΠΑΜΒΩΤΙΣ...

Γαλήνη αεροφάνη, άπλωμένη
Τά γαλανά νερά σου γάργαρο...
Αγάλα, αγάλα τόν καθόφτη σελήνη
Μιά βάρκα, πού γλιστρούει ξεχασμένη.

Σάν αμμοροφή έλπίδα πλαγμένη...
Ω! πόσο μιά ψυχούλα μου θυμίζει
Ο δεινός σου κι ο άέρας πού σ' άφροίζει
Στής χειμωνιάς τ' άστροπείλει θρυμμένη!

Μά κολυμπάει στ' βάθη σου ο πόθος,
Που μακρύνει τόν φέροντα τ' αλάμα
Στό σιροφιθύρο του, κι' ένας τόνος

Σιγά τής έσεται σάν τ' αράματα...
Και άντηχούν τών τρηγίδων ήρνοι
Στό θάνατο και στή ζωή, στήν λίμνη.

Απρίλιος 1924 Μίνθος Άνζυθος

Ο ΜΑΒΙΛΛΗΣ

(Συνέχεια)

Ο ΜΑΒΙΛΛΗΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Τήν δομητική προέλασι των πρὸς τὸ
Δοῖσκο ἦλθε τὰ σταματήση ἕνα ἐξοικισ-
σῶμα. Μὰ ὁ Μάβιλλης συνεβούλευσε φω-
τιά στή φωτιά καὶ θά αὐτο στοὺς θάνατο.
Ἀτάραχο; καὶ γελαστός πάντοτε. Γλυ-
κώτατος καὶ μὲ θεοσκεπτική πίστιν στὸν
ἀγῶνα. Ὅλη ἐκείνη ἡ πολεμικὴ διαδρομὴ
των ἀπὸ τοῦ Μέτσοβ στοὺς Δοῖσκον ἐνθου-
μίζει τοὺς στίχους τοῦ ποιήτορος: ὅταν
πρωτοαντίκρισε τὰ βουνὰ τῆς λεβεντογέ-
νης Κρήτης.

Τῆς λευτεριάς ἀστροφτερὴ λαμπρότη,
Τὰ στήθια θὰ χάσουν τὰ πονεμένα.
Καὶ ἀνηφοροῦν οἱ βλάμηνδες λεβέντης
Στ' ἀτέλει ὡτο φαράγγι ὅλο χαίλακι
Μονοσκεπτικὴ μὲ γέλια καὶ κουβέντες.
Μὰ ἔχουν ποδάρια καὶ καρδιές τσιλικὶ σάν
λεβέντες.

Μὰ τοὺς θαρρεύει ἡ ἐλπίδα τοῦ θανάτου
Μὲ τὰ χιμασμένα διαρυσστέρανά του.

Κι' ἔτσι ἀνηφοροῦν πρὸς τὰ Παπαρω-
τικὰ βουνὰ ὅπως τὸ λέει ὁ ποιητὴς γυντὶ
ἔχουν ποδάρια καὶ καρδιές τσιλική. Στὸ

Δοῖσκο τὸ σῶμα τῶν Γαμβάλδινων ἔπα-
θε αἱματηρὴ καταστροφὴ γιὰτὶ ὁ ἐχθρὸς
ποὺ κινδύνευε ἀπ' ἐκεῖ ἔρριξε πρὸς τὸ μέ-
ρος τοὺς ἰσχυροὺς δυνάμεις. Τὸ βράδυ τῆς
28ης Νοεμβρίου 1912 συνεκράτηθη πο-
λεμικὸ συμβούλιο καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ὑπο-
χώρησις. Μὰ ὁ Μάβιλλης ἀντιστάθηκε
Σπαρτιατικὰ καὶ ἀέκρουσε τὴν ἰδέαν τῆς
ὑπ' ὡχρήσεως. Ἡ ἔπιμονή τοῦ λοχαγοῦ
ἀνάγκασε καὶ τοὺς ἄλλους ν' ἀλλάξουν
γνώμη καὶ παρετάχθησαν τὰ ἔξήμερά μα-
τα οἱ 300 γιὰ ν' ἀποκορύψουν τὸν ἐχθρὸ.
Ἡ ἀπελπιστικὴ μάχη γιὰ τὴν τιμὴ τῶν ὀ-
πλῶν ἀρχίνησε. Ἡ Κερκυραία ποιήτρια
καὶ φίλη τοῦ Μάβιλλης κ. Μιρήνη Λενδρι-
νοῦ ἔτσι ἀφηγεῖται ἀπὸ αὐτόπτη μάρτυρα
τὸν θάνατό του.

Ἦταν ἀκόμα ἀνγλὴ. Τὸ σῶμα ἀποδεκα-
τιζόταν ἀπὸ τὰ Τουρκικὰ κανόνια, καὶ ἕ-
νας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον ἐπέφταν λεχρὸι
οἱ ἀξιωματικοὶ του. Κι' ὁ ποιητὴς ἐπρο-
χωροῦσε ἄροβος καὶ ἀγέρωχος πρὸς τὴν
κορφὴν τοῦ βουνοῦ, μέσα σένα χαλάζι ἀπὸ
σφυῖρες καὶ ἀνήμερα στῆς ὀξείας πού ἔ-
σπαιναν ὀλόγυρά του. Κ' ἐν τῷ βόλῳ τοῦ πέ-
ρασε πέρα-πέρα τὸ πρόσωπο, χαλῶντας
του τὰ δύο μάγουλα καὶ πολλὰ δόντια.
Ὑποχωρῶντες τότες νὰ ἀποτραβηχθεῖ.
Σ' ἕνα ἐξοικλιστὸν Δοῖσκον ἦταν τὸ
προσωρινὸ νοσοκομεῖο. Καὶ φτάνοντας
ἐκεῖ ὁ λαβωμένος ἀτάραχος τὸ βλέμμα γιὰ
νὰ ἰδεῖ ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸν κάμπο τοῦ
πολέμου, καὶ τότε; ἕνα δεύτερο βόλι τέ-
λος τὸν εὗρε στὸ στόμα. τὴ τελευταία
του λόγια λένε πῶς στάθηκαν: «Επερί-
μενα πολλὰς τιμὰς ἀπὸ τούτον τὸν πόλεμον
ἀλλὰ ὄχι καὶ τὴν τιμὴ νὰ θυσιάσω τὴ ζωή
μου γιὰ τὴν Ἑλλάδα μου».

Τέλος

M. P.

ΕΡΜΗ ΨΥΧΗ

"Ερμη ψυχή μου θοήνησε, τί βροῦχες
στὸν μοχθηρὸν τὴ ζωὴν γεννημένη
στενὸν δροσὸ βλαστὰς ξεπετάχτηκες
ἀπὸ γεννὰ πού ὀφεί γηρασμένη

"Ερμη ψυχή τοῦ μικροῦ δοκιμασίστητος
σάν καὶ ἐγὼ πὺ μακρὴ ἀσυντημένη
μὲς τὴ ζωὴ τοῦ κάκου πὺ ξεχείλιζαν
πλαστοπονητοὶ χιμοὶ καὶ ἀνταρτωμένοι

"Αἶμα

P. X. II.

Η ΤΖΑΒΕΛΛΑΙΝΑ

Στὴ βούση σὰ Τσερίτσανα στὸν πάτο ἀπὸ τῆ
Μπουλουμπασίδης κάθονταν κι' ὅλο Μιόρα
Κι' ἀργάτιεαν τὸν πόλεμον, τὸν πόλεμον στοῦ
Πῶς πολεμᾷ μικρὰ παιδιὰ γυναῖκες μὲ τοὺς
Πῶς πολεμᾷ ἡ Τζαβέλλαίνα σάν πομποπα-
Σέρνει μουλέρβια στὴν ποδιά στεφανάκια στὸ ζω-
Σέρνει καὶ πατωφάσκεκα τροχόρον στὸ πε-
Σ. Μουσελλίμης

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Μόνον ἕνας φοβιταδὴς: μπορεῖ νὰ πῇ τὸ
θάνατο σκελετὸ. Ὁ θάνατος εἶναι ἕνα γλυκὸ καὶ
χαριτωμένον παιδί, ἀνθρώπο ὅπως ζωογραφίζουν
τὸν Ἔρωτα μὰ ὄχι σάν αὐτὸν ἀπατηλὸ, εἶναι
ἡρεμο καὶ ἐξυτηρητικὸ πνεῦμα, τὸν προσφέρει
τὸ βραχιόνι του στὴν κατακουρασμένη ἀπ' τὸ
δροσὸ τῆς ζωῆς ψυχὴ μας, γιὰ νὰ διαβῇ τὸ αἶ-
λάκι του χρόνου, πού ἀνοίγει σ' αὐτὴ τὸ μαγευ-
τικὸ παλάτι τῆς αἰωνίας λαμπρότητος καὶ τοῦ ἔξ-
φανίζεται χαμογελῶντας φιλικὰ.

Schiller

Ο ΚΑΗΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Βουνάκια τῆς πατρίδος μου
κι' ἄ; εἰστε χιονισμένα
πού νὰ σὰ; δὴ καὶ μιὰ φ ῥά
νὰ γύρω ἀπὸ τὰ ξένα.

Πόσο γλυκὸ μοῦ ἔρχεται
τ' ὄνομα τοῦ χωριοῦ μου.
Ἀχ, πόσες πέριδνες λαλοῦν
στὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ μου!

Δειβάδια τῆς Πατρίδος μου
ραχοῦλες τοῦ βουνοῦ μου
καὶ βροῦτες μὲ τὰ κρύα νερά
δὲ βγαίνει ἀπ' τὸ νοῦ μου.

Σ. Μουσελλίμης

ΤΥΧΗ

—Εἶναι ὁ κύριος μέσα; ἠρώτησεν τὸν κατη-
την ὁ ῥάβδης μὲ τὸν λογαριασμὸν.

—Τώρα μὲν ἐβγήκε.

—Μὰ αὐτὴ εἶναι ἡ τρίτη φορὰ ποὺ ἔρχομαι
νὰ τὸν ἰδῶ καὶ καθε φορὰ μου λές διὰ μὲν
ἐβγήκε. Τί συμβαίνει;

—Θὰ συμβαίῃ διὰ ὁ κύριός μου εἶναι τυχ-
ρὸς ἀνθρώπος.

Γιάννενα 29-4-24

Νίκος Ασκάριος

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

—Τι θὰ γινόντανε ὁ κόσμος ἂν ὁ ἥλιος ἀ-
νέτειλε τὴ νύχτα καὶ ἔδνε τὴν ἡμέρα!...

—Κάποιος ἔδνεσε γιὰτὶ οἱ γυναῖκες δια-
φέρουν ἀπὸ τοὺς ἄντρες;

Κι' ἕνας ἄλλος τοῦ ἀπήντησε, ἀπλοῦστα-
τα γιὰτὶ ἂν δὲν διέφερον πῶς θὰ τὲς γνωρί-
ζαμε!....

—Ὅταν ἕνας ἰσχυρίζεται δι' ὅλα τὰ πράγ-
ματα εἶναι ἀπλῶς «νομίζετε» πῶς θέλει
νὰ πείσῃ γιὰτὸ ἴφου φυσικὰ κιαυτὰ πού
λέει εἶναι ἀπλῶς «νομίζετε» καὶ ἡ ἐντύπω-
σις πού θὰ γίνῃ μόνον «νομίζομεν» καὶ τὸ
ποτέλεσμα μόνον «νομίζετε»;...

Γιὰτὶ χλώμιασε τὸ φεγγάρι; Ἀπὸ τὴν ἀ-
ύπνισ;

—Ἀφροῦ ὁ ἥλιος δὲν ἄφησε κοκκινάδα
νὰ πύρουν κι' ἄλλοι!....

Κάποιος ἀράπης ἔλεγε ὅτι κατάγεται ἀπὸ
τὸν ἥλιο.

Βέβαια εἶπε κύριος; ἄλλος γιὰτὸ καὶ τοὶ
γαρίσιμκε στὸ σῶμα του καὶ μαύρισε ἀπὸ
τὴν πολλὴ ζέστα!...

Ὁ Παρίξενος

ΑΠΟ ΔΩ Κ' ΑΠΟ ΚΕΙ

Στὴ 100 Χρόνια

Σένα προέστειλο τοῦ Λουδίνου, στὸ Κιού
στὸ Βοτανικὸ Κήπο εἶναι ἕνα περίεργον φν-
τὸ πού βρίσκεται κυρίως στὴ Βραζιλία. Τὸ
φντὸ αὐτὸ ἀνθίζει διὰ τὴν ἡλικία του φθά-
σῃ 100 χρόνια μόνον καὶ μετὰ τὸ ἀνθίσμα
πεθαίνει.

Χωρὶς σύννεφα

Στὸ Γκράταμ τῆς Ἀγγλίας πρὸ τινος ἔ-
γινε τὸ ἔξης περίεργον φαινόμενον. Ἐνῶ ὁ
οὐρανὸς ἦταν τελείως ἑστέρος καὶ καθά-
ρος ἄρχισε νὰ βρέχῃ. Ἡ βροχὴ αὕτη κράτη-
σε ἐπὶ πέντε ἡμέρας.

Ἀκόμα δὲν κατορθώθη τὰ δαδῆ καμμία
ἐκρήγνυσι στὸ φαινόμενον αὐτό.

Νέος Σολομῶν

Στὴν Ἰταλία ἔγινε τελευταία μιὰ δίκη
πού ἔχει μεγάλη σχέσι μὲ τὴν κοίτην τοῦ
Σολομῶντος.

Ἰδοὺ Σκελοὶ παρουσιάστηκαν σένα δικασ-
τή καὶ ἀπεστήρικαν γιὰ δικὸν τοῦ κα-
θενὸς ἕνα ἄλογο. Ὁ δικαστὴς δὲν ἄρχισε
νὰ τὰ καταφύγει, ἀντὶ τὸν ἔφωσαν τὸ ἄλογο
μπαρτὰ τοῦ καὶ ὕστερα τὸ ἀρητέλευθερο.
Τὸ ἄλογο φεύγοντας πῆγε στὸ σταθμὸ τοῦ ἀ-
ληθικοῦ κυρίου του. Ἐπὶ ὁ δικαστὴς ἔβγα-
λε εἰσιτία καὶ δίκαια τὴν ἀπόφασή του.

ΕΝΔΕΙΞΗ

Αντίγραφον

Εν Ιωαννίνοις τῇ 23 Αὐγούστου 1920

ΕΥΡΑΦΕΙΟΝ ΝΟΜΟΜΗΧΑΝΙΚΟΥ

Συνέχεια Βάλτου Βασιλειάδου !

Ἐχὼ τὴν πεποιθήσιν διὰ μία Ἑταιρεία ἢ εἰς κεφαλαιοχρὸς, ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων δηλ. τὴν ἐπαναφορὰν τῶν διορυγῶν δι' ἐκβαθύνσεων καὶ καθαρισμοῦ ἐκ τῶν ὑδροβίων φυτῶν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν κατὰστασιν καὶ τὸν καθαρισμὸν τῶν καταβοθρῶν εἰς τὰς θέσεις Μπυρῆ καὶ Ραδοβιτσίου θὰ ἐπιτύγχαντ τὴν ἀποξήρανσιν τῆς λίμνης, ὥς καὶ πρὸ 30 ἐτῶν ἐγένετο τοῦτο. Το κεφάλαιον τῆς Ἑταιρείας ὑπολογίζων ἐκ τοῦ προχείρου εἰς δραχ. 1.000.000 — ὥς ἐπεται.

Ἐξοδα διὰ τεχνικὰ ἔργα, καθαρισμὸν καταβοθρῶν, διόρυγ. κλπ. Δρ. 200.000.-

Ἐξοδα καλλιέργειας κατ' ἀρχὰς μόνον 4000 στρεμ. > 400.000.-

Ἐξοδα ἀγορᾶς βενζινοφόρων > 100.000.-

Εἰσπρατάσεις ἀποθῆκαι κλπ. > 300.000.-

Τὸ ὅλον δραχ. 1.000.000.-

ΕΣΟΔΑ

4000 στρέμματα πρὸς διὰδ.

400 ἀραβοσίτου δραχ. 1.600.000.- ὑπολογιζομένου μόνον τοῦ ἀραβοσίτου, χωρὶς νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὰ παρόδια καὶ ἡ πιθανότης καλλιέργειας 5000 ἢ 6000 στρεμμάτων.

Σημειωτέον δὲ πρὸ 30 ἐτῶν, διὰ τὸ πρῶτον ἀπεξηράνθη καὶ ἐκαλλιεργήθη ἡ λίμνη Λαυρίστη, ἡ ἀπόδοσις ἦτο 800 ἕως 900 ὀκτώδας ἀραβοσίτου κατὰ στρέμμα.

Ὡς ἐκ τῆς τοπικῆς ἐξουσίας τῆς λίμνης καὶ τῶν φυσικῶν λιπασμάτων τῶν ὀμβρίων ὕδατων ἐκ τῶν πέριξ βουνῶν, τὸ ἔδαφος εἶνε γονιμώτατον καὶ ἡ ἐπιχειρήσις αὐτῆς παρῴσκει πλήρη ἐπιτυχίαν καὶ μέγα μέρος τῆς ἡπείρου θὰ γίνῃ αὐταρκὴς καὶ ἀνεξάρτητος εἰσαγωγῆς δημητριακῶν καρπῶν ἐξ ἄλλων μεμακροτέρων μερῶν. Ὑμεῖς βεβαίως γνώριζετε τὸ ἔδαφος καὶ τὴν γονιμότητά αὐτοῦ καὶ δύνασθε καλλιεργῆναι ἐμοῦ νὰ σχηματίσῃτε γνώμην περὶ τοῦ προτιμώτερου τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐὰν κατιστῇ δυνατὴ ἡ ἐξέδρασις ἡπείρου διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν κτημάτων τοῦ κ. Βασιλειάδου, τοῦτο δέον νὰ γίνῃ τὸ ἐκτενέστερον διὰ νὰ ἐκτενυχθῇ ἡ καλλιέργεια ἕως καὶ 1000 στρεμμάτων τὸ πρῶτον ἕως.

πρὸς τοῦτο δὲ κ. Βασιλειάδης, ἔχει ἀνάγκην δραχ. 30.000. — περὶ οὗ διὰ νὰ καθαρίσῃ ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ πρὸ τοῦ χειμῶνος τὰς καταβοθρὰς καὶ εἰς μέγαν τὸν χάνδακας ἵνα καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀπεκονδύεωσις

τῶν ὑδάτων καὶ ἡ σπορὰ κατὰ τὸ ἔαρ ἔστω καὶ 1000 στερμάτων ἂν καὶ φρονῶ διὰ τῆς δαπάνης τοῦ ἂνω ποσοῦ θὰ ἀπελευθερωθῶσιν ἕως καὶ 3.000 στρέμματα τὸ ἔαρ, αἵνα καλλιεργούμενα ὑπὸ τῶν περιορίκων χωρικῶν, θὰ ἀποφέρωσι κατὰ τὸν νόμον περὶ καλλιέργειας εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῶν καὶ συνεπῶς εἰς τὸν κεφαλαιούχον τὸ 1)3 τοῦ εἰσοδήματος. Ἐπίσης διὰ νὰ κάμῃ τὴν ὀροσήμανσιν τῶν γαιῶν τῶν.

Ὅταν ἐπιστρέψω εἰς Ἀθήνας, θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ὑπολογίσω ἀκριβέστερον τὴν ἀπαιτούμενην δαπάνην διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν διορυγῶν κτλ πάντως ὅμως φρονῶ διὰ τῆς δαπάνης διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τῶν διορυγῶν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν κατὰστασιν δὲν θὰ ὑπερβῇ τὰς δραχ. 200.000.

Ἀναμένων ἀπάντησίν σας, διατελῶ

Μεθ' ὑπολήψεως.

(Ὑπογρ.) Ἰωάν. Χ. Βασιλειάδου

Μηχανικός

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

— Ἐνὰς πετεινὸς κυριαρχεῖ σὲ τόσες κόττες. Κι' ἄνθρωπος οὔτε σὶν ἐαυτοῦ τοῦ περισσότερος φορὸς!...

— Ἀν ἐξόδευε κανέναν ὅλες ὅσα παραγάγη, σὲ ὅποιοδήποτε κλάδον πᾶν εἶναι, τί θὰ γινόντανε ἀλήθεια τόσα ἑκατομμύρια κόσμου ποὶ δὲν παράγουν τίποτε!...

— Δὲν ὑπάρχει τρομερότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ φανταστῇ κανένας φαιακρὸν μὲ μαλλιά, σπανὸν μὲ μουστάκια καὶ γέγεια καὶ ἀπένταγον μὲ χεῖρματα!

— Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν ὀρθὴ καὶ ἀνάποδην. Τεὶς περισσότερες φορὲς ἡ ἀνάποδην εἶναι ὀρθὴ καὶ ἡ ὀρθὴ ἀνάποδην χωρὶς οὔτε ἡ ὀρθὴ ἀνάποδην νὰ εἶναι ὀρθὴ οὔτε καὶ ἡ ἀνάποδην ὀρθὴ νὰ εἶναι ἀνάποδην!!

— Ὁ γάϊδαρος λέγεται φιλοσόφος. Φαντασθῆτε ἂν εἶχε καὶ λογικόν. Θὰ ἦταν δηλαδὴ φιλόσοφος, λογικὸς, ἀποδοτικὸς, κατὰ ὅλο πλῆθος δηλαδὴ περισσοτέρως ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον!...

— Ἐὰν ὅλος ὁ κόσμος ἦταν ἔξυπνος ποῖος θὰ ἦταν μωρός;

— Ἐκείνος μὲν δὲ κομμάντανε.

Καλλιεργητικὸν Ἑταιρικὸν ἔργον

Ο ΦΟΙΝΙΞ

Ὁδὸς Χαλκιδεύων 7 Ἰωάννινα.